

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2. Varij inobedientiæ modi contra gradus Obedientiæ prædictos

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

sationem, quæ eius causa fit. Cæterum subiectus huiuscemodi Obedientiam, quæ voti finibus cohibetur, nouerit imperfectam. Nam perfecta Obedientia legem nescit, terminis non arctatur, neque contenta angustijs Professionis, largiori voluntate fertur in latitudinem Charitatis, & ad omne quod iniungitur spontanea vigore liberalis, alacrisque animi, modum non considerans, in infinitam libertatem extenditur: quæ nec metam nec limitem ponit Obedientiæ. Hæc est illa, de qua signanter Apostolus Petrus Obedientiam appellat *Charitatis*: pulchrè ipsam per hoc sequestrans ab illa inerti & seruili obedientia; non charitati prompta, sed obnoxia necessitati. Hæc iusti illius, cui Apostolus dicit legem non esse positam, propria est: non quod ille viuere debeat sine lege; sed quod non sit soli legi adstrictus, neque contentus voto cuiuscunque Professionis, quam magna superat animi deuotione. Hæc omnia in Summa S. Bernardus.

Ex His licet cum Sancto Bonauentura colligere: si perfecta Obedientia non arctatur ad id quod Regula iubet, quia hæc limitem habet & terminum in eo quod præcipit: obedientiam illam fore excelsiorem, cuius Regula erit excelsior: eò quod in ea nihil excludatur, nisi quod vergat in detrimentum nostræ salutis, & perfectionis. Quem obedientiæ modum proficitur nostra Societas Iesu, vt clarè apparet in eius Constitutionibus: quibus Pater noster Sanctus Ignatius dicit, vt in omnibus rebus, ad quæ potest cū Charitate se obedientia extendere, Superioribus nostris pareamus. Hæc autem sunt omnes illæ, in quibus peccatum non cernitur manifestè. Quare solum peccatum excluditur; reliqua autem omnia sunt Obedientiæ materia, etiam si proficiendum sit ad Indos, aut ad Regiones hæreticorum, & infidelium, ad Catholicam Fidem prædicandam, aut pueros & rudes Christianam doctrinam docendos. Et in ipsa Professione solenni, fit expressa mentio harum duarum rerum: quarum altera ad eò est excellens ac difficilis; altera verò humilis & facilis, vt tales professi intelligant, se teneri ad prærendum in rebus omnibus, nulla exclusa qualiscunque illa sit.

§. II.

Varij inobedientia modi contra gradus Obedientiæ prædictos.

EX GRADIBVS Obedientiæ in hoc & in proximo capite positæ, facile intelligentur gradus inobedientiæ: cuius grauitas (vt Sanctus Thomas ait) præcipuè desumitur ex maiori auctoritate præipientis, & ex magnitudine rei præceptæ. Ex quo fit, vt inobedientia contra Deum, etiam quæ præcepta, grauior sit, quàm contra homines. Nam quod tituli & nomina, quæ nos ad obediendum obstringunt, maiora sunt: eò maior est culpa non obedire; & quod maior est eius excellentia, eò est etiam maior incivilitas negligere quod iubetur. Cuius rei illud est magnum indicium: quod vt

33
33
33
33
1. Pet. 1, 22.

33
1. Tim. 1. 9.
33
33
33

In exposit.
Reg. Mino.
rum c. 1.

Parte 6. e. 1.
l. B.

2. 2. q. 105.
a. 2.

1.

lupta

supra diximus, nulli homini parendum est contra id quod præcepit Deus quare, ne quis Deo sit inobediens, conculcare debet quodcunque hominū mandatum. Et in hoc sensu explicat S. Bernardus illud Heli Sacerdotis ad filios suos: *Si peccauerit vir in virum, placari ei potest Deus: si autem in Dominū peccauerit vir, quis orabit pro eo?* Quæ ratio est, quia cum aliquis homo alterum hominem etiam suum Prælaturum offendit, non obediendo ei; ne ipsum Deū offendat: non est, quod timeat: Deus enim erit ipsi propitius, apud quem est innocens: quamuis homo existimet, se iniuria affectum. Si autem cōtra Deū peccet, vt homini placeat & obediat: non erit excusatus, sed reus: neque erit homo qui possit ipsum à culpa illa liberare, nisi Deus ipse pœnitenti eā remittat. Eadem ratio locum habet inter diuersos Prælatos, maiores, & minores. Cum enim maiori obedientia sit primo loco præstanda: idē turpius est eidem non obedire. Quare grauior erit Religiosi culpa, quod sit Summo Pontifici, qui omnium est supremus Superior, inobediens; quàm si nō obediat suo Generali: ac proinde inobedientia huic præstita, grauior erit, quàm si Prouinciali, aut alteri ex alijs minoribus Superioribus obedientia denegetur. Et quemadmodum excelsior est humilitas, qua quis minimo omnium prælatorum se subijcit: ita Superbia erit maior; quod quis rebellet cōtra maiore eorū, ac proinde erit suprema si rebellet contra ipsum Deum.

ETIAM desumitur inobedientia: grauitas ex magnitudine, & præstantia, aut necessitate rei præceptæ: neque enim Præcepta omnia & Regulæ æquè obligant; sed alia plus alijs: eò quod præcipiant aliquid magis necessarium, & expediens ad finem à Legislatore intentum: siue res alioquin sit facilis, siue difficilis, quæ impleatur. In qua re hanc S. Bernardus tradit Regulam: quod Obedientia in rebus arduis ac difficilibus sit præstatio: eò quod eorum difficultatem superandam maiori sit opus fortitudine: estque magnum indicium reuerentiæ & amoris erga Deum, quod quis eius causa & amore rem adeò grauem exequatur. Ac propterea adeò fuit laudata Obedientia b *Abraham volens proprium filium sacrificare*; & mul d amplius fuit laudanda digna Obedientia Christi Domini nostri, qui *factus est obediens usque ad mortem* & quidem *mortem crucis*. Et in his casibus inobedientia aliquē habet excusationis prætextum: contra verò in rebus facilibus est magis damanda: eò quod inobediens eas negligens, non habeat excusationem: estque magis Dei contēptus, quod eius Diuina voluntas negligatur & cōculceretur, re, quam ipse adeò commendat, ac iubet: cum illa sit alias facilis factu. Ac propterea iudicata est adeò grauis inobedientia Adami, & Eux, & vris Loth: vt facile ostendit punitio vtriusq; statim consecuta. Et ita intelligendum est dictū illud Saluatoris: *d Qui in modico iniquus est, & in maiori iniquus est*, qui enim præceptum, quod facile seruare potest transgreditur: citius

a 1 Reg. 2.
26.
De præc. &
Dispens.

2.

b Genes. 22.
c Phi. 2. 8

d Luc. 16. 10

transgredietur difficilius; & qui à debili hoste superatur: facilius dedit & tradet se fortiori. Et quamuis Obedientia in rebus paruis & facilioribus non sit aded insignis, ob paruam in executione difficultatem: nihilominus, si propterea seruatur, quod voluntas Diuina maximi fiat: ea ipsa est indicium seruandæ & adhibendæ in rebus difficilioribus. Ac propterea dixit Christus Dominus: *qui fidelis est in minimo: & in maiori fidelis est*. Qui .n. aded Deum reueretur, ac diligit, vt timeat illi displicere & non obedire in modico: signum est, quod non audebit ei displicere in magno. Quare hoc nomine, qui perfectus est obediens, non est cur discrimen faciat inter præcepta magna & parua. Nam in ipsius oculis quæ parua sunt, debet haberi magna: vt ea exequatur, & nullam ob causam transgrediatur; magna autem debent haberi: siquam parua, ob facilitatem, & promptitudinem ad ea seruanda; siquidem ubi magnus est amor: magnus labor censetur esse paruus: sicut etiã ignauia & torpor in amore, causa est, cur paruus præceptum existimetur esse magnum.

1.

SED ad inobedientiam redeuntes, varios in ea gradus distinguere possumus circa res ipsas præceptas. Est enim quædam inobedientia clara omnino & aperta, quæ interdum oritur ex præcipiti aliqua & forti passione: cum scilicet Religiosus aduertit, se malè facere transgrediendo Regulam, & non obediendo Superiori: passio tamen iræ, aut ambitionis, celeriter ipsum trahit & raptat, vt suo palato satisfaciatur: quamuis vehementiã illã transecta facti illum pœniteat. Quæ inobedientia ex hac parte est tolerabilis. Quis fuit inobedientia illius filij, de quo Christus dixit, quodd, cum e Pater amaret illi diceret filij, *vade hodie, operare in vinea mea*. Ille autem impudenter respondens ait: *nolo*. Postea autem pœnitentia motus abiit: quam ob causam idem Christus Dominus filium illum tanquam obedientem laudauit, ed quod opere ipso præstitisset voluntatem patris. Et sæpe huiusmodi inobedientia sunt tanquam aquæ guttæ in Caminum missæ, quæ primùm quidem ignem mortificant; sed statim ille cum maiori feruore reuiuiscit: ita hæc culpa remittunt feruorem Charitatis; sed, qui eas admiserunt, ex pudore suæ inurbanitatis, eiusque pœnitentia excitantur ad maiorem feruorem Obedientia: quod præteritam iacturam reparare possint.

2.

INTERDVm inobedientia oritur ex contemptu & malitia: & hæc est detestanda, præcipuè cum transit in consuetudinem, & accedit obstinatio & pertinacia. Qualis fuit Saulis: cui dixit Samuel: *f Repugnare Deo, & nolle acquiescere, esse quasi scelus idololatriæ*. Et aduertit Sanctus Bernardus: non dixisse Sa nuclum: non acquiescere; sed nolle acquiescere, & repugnare cum pertinacia & contemptu, quasi detestans subiectionem, & volens laxam ducere vitam. Sicut etiam populus ille, de quo Ieremias dixit: *g A seculo contempsisti iugum meum, rupisti vincula mea, & dixisti: non seruiam, nec alligatus esse*

c. Mat. 21. 29

1. Reg. 15. 23

g Iere. 2. 10.

volo

velo præceptis eius. Quod est indicium Diabolicæ superbiæ, quasi Luciferi; quem imitatur miser ille, de quo in libro Iob: *h Vir vanus in superbiam erigitur, & tanquam pullum ouagrum se libe: um natū putat, qui nec onus ferre, nec aliquod ligamen, quod continetur vult tolerare.* Qui inobedienciæ modus est omnino fini Religiosi contrarius: qui præter vincula præceptorum, votis etiam seipsum ligauit, seque obtulit (vt ait Dauid) *i vt sit iumentum in domo*

h Iob. 11. 12.

i Psal. 72. 23

k Eccl. 19. 1

3. *spem Dei; & semper sub eius disciplina.* Et in rebus quidē grauibus est semper hæc inobediencia perniciosior; in leuioribus autem valde periculosa: quia certa imminet ruina. Iuxta illud Ecclesiastici: *k Qui spernit modica paulatim decideret. Quid autem est, decideret, nisi de statu excelso, quem elegit, in profundā miseriam decidere, quam prius euaserat, reuersus sicut canis ad vomitum.* Alius est modus inobedienciæ teclæ, quæ ex duplici oritur radice. Aliquando enim procedit ex aliqua ignorantia, obliuione, aut inaduertentia: quia non cogitatur esse inobediencia: cum tamen & aduerti potuit, ac merito debuit, esse talem. Quæ culpa est hominum, quam raro, etiam valde perfecti euadūt scriptū est enim: *l in multis offendimus omnes; & m septies in die cadit iustus; nā licet ex ignorantia & inaduertentiā, cadit tamē in die: quia non propterea Diuinæ gratiæ lumen amittit, nec lumen illi deest, ad cognoscendum statim suam culpam, & surgendum ex ea, sed interdum eadem inobediencia oritur ex detestanda astutia iudicij propriij, cæci, & ignorantis: quod ita illam obducit, vt iudicet, esse Obedientiā. Et hanc ait Sanctus Bernardus, esse lepram tantō perniciosiorem, quanto minus est cognita. Cuius materia & Curatio distinctiūs apparebit ex dicendis in proximo capite.*

3.

l Iacobi 3. 2.

m Prou. 24.

14.

CAPVT XV,

PERFECTIO OBEDIENTIÆ IN ABNEGATIONE
propriij iudicij, & voluntatis promptitud. ne.

HABET ET IAM OBEDIENTIA SVOS Perfectionis gradus ex parte subditorum, qui obediunt. Premittendum tamen est: quemadmodum omnes obedire tenentur: ita singulos teneri ad hoc, vt totus homo interior & exterior; anima & corpus; spiritus & caro verè obediant. Spiritus cum suis internis potentijs, intellectu & voluntate; corpus autē cum omnibus suis membris ac sensibus. Ex quo tres insigniores Obedientiæ gradus deducere licet: ita vt in singulis nostris actionibus offeratur Deo, propriij iudicij subiectio; propriæ voluntatis abnegatio; & vniuersalis mortificatio reliquarum omnium potentialium in omnibus necessarijs, ad exequendum quod iubetur. Obedientia enim (vt supra dictum est) perfectum quoddam est holocaustum, quo Religiosus seipsum totam offert, nihil sibi reseruato quod proprium vocari possit; & non commune Deo, ac prælati, quorum dispositioni plenè se subijcit, renunciantem proprietati nobiliorum spiri-

Obedientia holocaustum perfectum.